

De zorgcoöperatie

Uit Helenaveen, Groningen en Lage Mierde komen ze kijken hoe de inwoners van het Kempische dorp Hoogeloon het heft in eigen hand hebben genomen. Het is een doe-het-zelddorp. Daar komen er steeds meer van. De inwoners wachten niet af tot de bureaucratie hen goedgezind is, maar bouwen zelf huizen voor starters, runnen zelf de laatste supermarkt en kopen samen het café als dat dreigt te verdwijnen. De zorgcoöperatie is iets nieuws, maar het fenomeen 'coöperatie' is vertrouwd. De boeren regelden zelf de

Brabantse platteland
barst van de mensen
zoals deze kartrekker

onderlinge bedrijfshulp, zij kochten voor gezamenlijk gebruik landbouwwerktuigen, begonnen samen een melkfabriekje. Dat is opgegaan in grotere structuren. Er zijn andere problemen - ook wel uitdagingen genoemd - voor terug gekomen. Gebrek aan woningen, opheffen van dorpsvoorzieningen, de wens om zorg dicht bij huis te houden.

En zo kan het gebeuren dat op deze herfstachtige avond in Steunpunt Den Bogerd geen zestig coöperatielieden zitten te vergaderen over de aanschaf van een dorsmachine, maar over de eetgroep, het gezamenlijke inkopen van tuinonderhoud en de bouw van een zorgcentrum voor licht dementerende ouderen. Vanavond wordt dat zorgcentrum gepresenteerd. "Het verderop gelegen verpleeghuis vond het maar niks. Aantasting van de machtspositie: De gemeente had ook een boel mitsen en maren, maar in ons laatste gesprek zei de wethouder ineens dat hij medeverantwoordelijk wil zijn voor ons plan. Dat vind ik belangrijk, daar hebben we meer aan dan aan drieduizend euro startsubsidie", maakt voorzitter Ad Pijnenborg de leden enthousiast. Ad is de kartrekker. Hij weet als oud-directeur van een verzorgingshuis hoe de hazen lopen. Het Brabantse platteland barst van de mensen zoals hij: hoogopgeleide professionals die zich in hun vrije tijd inzetten voor de gemeenschap.

Een architect laat de eerste schetsontwerpen voor het nieuwe zorgcentrum zien. Onder 12 studio's met twee logeerkamers, boven vijf appartementen die in de gewone verhuur gaan. De leden stellen kritische vragen. Zij krijgen zo goed mogelijk antwoord.

De zorgcoöperatie is een echt bedrijfje geworden met eigen personeel. Dat brengt een hoop gedoe en stevige risico's met zich mee. Nieuw dit jaar is 'zorgthuis' de thuishulp-tak van de coöperatie. Voor huishoudelijke hulp en andere thuisverzorging hoeven de Hoogelooners niet meer naar een groot onpersoonlijke zorgbedrijf. De voorzitter: "Ons dorp is daar maar net groot genoeg voor. We moeten een bepaalde zorgvraag hebben om uit de kosten te komen. Het loopt nog niet zoals het moet. Dus mensen, zegt het voort, klop bij ons aan voor thuishulp."

Hij raakt de achilleshiel van de coöperatie. Het is leuk om lid te zijn, aangenaam om de vergaderingen te bezoeken maar er moet vooral veel gebruik worden gemaakt van de diensten. Ook als het even niet zo goed uitkomt.

bron: Opinie Brabants Dagblad 25 november 2008
door Ton de Jong